

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: T.D.N.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Zálišem, advokátem, se sídlem Mariánské Lázně, Nádražní náměstí 299, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru zdravotnictví, ze dne 16. srpna 2013, čj. 989/ZD/13-4,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru zdravotnictví, ze dne 16. srpna 2013, čj. 989/ZD/13-4, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 16.342,- Kč, a to k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Záliše, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 7. 9. 2013 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru zdravotnictví, ze dne 16. 8. 2013, čj. 989/ZD/13-4 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Cheb, odboru sociálních věcí a zdravotnictví (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Magistrát*“), ze dne 17. 6. 2013, čj. TR 15/2013 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“).

Opatření směřující k ochraně před škodami na zdraví působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami; opatření omezující dostupnost tabákových výrobků a alkoholu a působnost správních úřadů a orgánů územních samosprávných celků při tvorbě a uskutečňování programů ochrany před škodami působenými užíváním tabákových výrobků, alkoholu a jiných návykových látek byly upraveny zákonem č. 379/2005 Sb., o opatřeních před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „zákon č. 379/2005 Sb.“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „správní řád“).

[I] Skutkový základ věci

Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč (a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč) za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb. ve spojení s § 6 odst. 1 téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel prodejny se smíšeným zbožím v Plané prodal v této provozovně tabákové výrobky (krabičku s 10 kusy doutníků) osobě mladší 18 let. Žalobce se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolal. Žalovaný správní orgán napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

[II] Žaloba

Žalobce především nesouhlasil se závěrem žalovaného, že na základě provedeného dokazování byl zcela najisto zjištěn skutkový stav. Jediným, kdo usvědčoval obviněného ze spáchání přestupku (= žalobce), byl svědek O., který ve výpovědi uvedl, že si v prodejně obviněného zakoupil 10 ks doutníků. To však obviněný popřel a uvedl, že osobám mladším osmnácti let tabákové výrobky a alkoholické nápoje nikdy neprodává a v případě, že má podezření, že by se mohlo jednat o osobu mladší, požaduje průkaz totožnosti. Správním orgánem byl ještě vyslechnut svědek K., který ovšem nebyl údajnému prodeji tabákových výrobků přítomen a v inkriminovanou dobu se nacházel před prodejnou, do které neviděl. Uvedl pouze, že viděl, jak si O. zapálil po cestě, po které šli z obchodu, doutník. Správní orgán tedy *de facto* uznal obviněného vinným z přestupku pouze na základě výpovědi O., kterou obviněný zpochybnil svojí výpovědí. Správní orgán se tak dopustil zjevné libovůle, když při rovnosti kontradiktorních důkazů upřednostnil ten, který je výhradně v neprospěch obviněného. Žalobce měl za to, že na základě těchto skutečností nelze dospět k závěru, že byl spolehlivě zjištěn skutkový stav. Správní orgán tak postupoval v příkrém rozporu se zásadou *in dubio pro reo*. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2006 ve věci sp. zn. 2 As 46/2005 dospěl k jednoznačnému závěru, že *důkazní břemeno k prokázání, že deliktního jednání se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se deliktního jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost; nemusí se tedy vyvíňovat, tj. prokázat, že se deliktního jednání nedopustil*. V případě důkazní nouze, která v posuzovaném případě nastala, měl správní orgán na základě výše uvedené zásady rozhodnout o nevině obviněného, jak je naznačeno v citovaném rozsudku.

Žalobce považoval za závažné pochybení správního orgánu rovněž to, že v případě důkazní nouze nepřistoupil k výsledku dvou svědků, které žalobce ve správním řízení navrhoval, zvláště když se jednalo o svědky, kteří byli v inkriminovanou dobu v prodejně spolu s obviněným. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že správní orgán zamítl provést výsledky těchto svědků s odůvodněním, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn a že sám obviněný uvedl, že byl v prodejně v uvedenou dobu sám. Správní orgán se tak dopustil zásadního pochybení v hodnocení důkazů, když z výpovědi obviněného tato skutečnost nevyplývá. Právě naopak, uvedl, že v inkriminovanou dobu s ním byla v prodejně jeho přítelkyně, jejíž výslech později navrhoval. Na tomto místě je nutné poznamenat, že na druhé straně odůvodnění Městský úřad Cheb konstatoval, že obviněný vypověděl, že v prodejně prodává on a jeho přítelkyně, ovšem na straně č. 3 téhož odůvodnění už uvedl, že sám obviněný ve své výpovědi prohlásil, že byli spolu s nakupujícím Ovčáčkem dne 22. 8. 2012 v prodejně sami. Tato nelogičnost a nesystematičnost jasně poukazuje na účelové a nesprávné hodnocení důkazů, kdy správní orgán tak činil výhradně v neprospěch obviněného, což je v příkrém rozporu se zásadou objektivního výkonu veřejné správy.

Ústavní soud k otázce tzv. opomenutého důkazu uvedl, že zásadám spravedlivého procesu odpovídá nejen možnost účastníka řízení vyjádřit se k provedeným důkazům, nýbrž i navrhnout důkazy vlastní. Soud (a ani správní orgán) sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a nevyhoví-li jim, musí v rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval, a k právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (odkaz na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94, sp. zn. I. ÚS 549/2000, sp. zn. II. ÚS 663/2000, sp. zn. IV. ÚS 67/2000). Správní úřad v posuzovaném případě povinnosti řádně zdůvodnit odmítnutí provedení navržených důkazů nedostál, když se omezil pouze na konstatování, že provedenými důkazy byl spolehlivě zjištěn skutkový stav, i když ze spisu tato skutečnost nevyplývá. Pokud odvolací správní orgán dospěl k závěru, že vyslechnutí obviněným navrhovaných svědků by nepřineslo do řízení žádné nové skutečnosti, tak žalobce měl za to, že se jedná o zjevný projev libovůle, jelikož tento závěr nemá jakoukoliv oporu v provedeném dokazování. Nejen, že skutkový stav nebyl spolehlivě zjištěn, ale správní orgán měl beze zbytku vyslechnout všechny osoby, které byli jednání, které je obviněnému kladeno za vinu, přítomny.

Žalobce napadenému rozhodnutí dále vytýkal, že je nepřezkoumatelné z důvodu absence odůvodnění, konkrétně nenaplnění požadavků daných § 68 odst. 3 správního řádu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých podkladů správní orgán rozhodoval a jakým způsobem je hodnotil. Správní orgán sice v odůvodnění rozhodnutí konstatoval určité skutečnosti a důkazy, ovšem žádným způsobem nehodnotil, co z nich vyvodil nebo jakou měly souvislost k posuzovanému případu. Rovněž neuvedl, jakými úvahami se řídil, jaké skutečnosti považoval za prokázané a jaké nikoli, nebo jak se vypořádal s námitkami účastníků. Správní orgán hodnotil důkazy nikoliv objektivně, ale pouze účelově, výhradně v žalobcův neprospěch.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě, replika

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyslovil v podání ze dne 18. 11. 2013. Žalobu považoval za nedůvodnou a navrhoval její zamítnutí. Argumentačně vycházel z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalobce v replice doručené soudu dne 16. 1. 2014 zopakoval žalobní námitky a trval na důvodnosti žaloby.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě bylo rozhodnuto ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když obě strany vyslovily s takovým postupem souhlas.

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 379/2005 Sb., prodávat tabákové výrobky, tabákové potřeby a elektronické cigarety osobám mladším 18 let se zakazuje.

Podle § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb., se fyzická nebo právnická osoba jako provozovatel dopustí správního deliktu tím, že prodá tabákový výrobek, elektronickou cigaretu nebo alkoholický nápoj osobě mladší 18 let anebo podá alkoholický nápoj osobě mladší 18 let.

Podle § 24 odst. 8 písm. d) zákona č. 379/2005 Sb., se za správní delikt uloží pokuta ve výši 50.000,- Kč až 500.000,- Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 6 písm. i).

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2006, čj. 2 As 46/2005 – 55 mj. konstatoval, že „(...) **v řízení o přestupku, stejně jako v řízení trestním, platí zásada, že postihnout za přestupek lze určitou osobu jen tehdy, je-li jí prokázáno, že je to právě ona, kdo se dopustil jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku. Znamená to tedy, že správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost na jisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo). Důkazní břemeno k prokázání, že deliktního jednání se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se deliktního jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost; nemusí se tedy vyvíňovat, tj. prokázat, že se deliktního**

jednání nedopustil.“. Krajský soud je toho názoru, že uvedené zásady platí rovněž v případě správních deliktů.

Prvoinstanční správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí stran popisu žalobcova deliktního jednání uvedl: „(...) Na ústní jednání byl předvolán svědek mladistvý M.O. (...) Správní orgán po poučení svědka (...) provedl svědeckou výpověď, ve které mladistvý O. uvedl, že si skutečně uvedeného dne 22.08.2012 zakoupil v prodejně v Plané na křižovatce ulic Wolkerova a Fučíkova 10 doutníků u obviněného, který byl na ústním jednání osobně přítomen. Dále uvedl, že se obviněný neptal na jeho věk, do prodejny chodil opakovaně, zpravidla si kupoval sladkosti, občas cigarety. Uvedl, že toho dne byli v době koupě v obchodě pouze on a obviněný. Dále uvedl, že občas byl doprovázen kamarády, např. J.K. (...) Svědek, mladistvý J.K., na tomto ústním jednání po poučení ve své svědecké výpovědi uvedl, že toho dne 22.08.2012 byl s kamarádem mladistvým O. ve chvíli, kdy si mladistvý O. šel do předmětné prodejny obviněného koupit cigarety nebo doutníky. Svědek mladistvý K. sám zůstal venku čekat u telefonní budky, která je vedle prodejny. Po cestě směrem na hřiště si mladistvý O. zapálil doutník, rovněž mu ukázal doutníky, které si koupil. Obviněný k věci při ústním jednání dne 17.12.2012 uvedl, že žádné doutníky osobě mladší 18 let neprodal, je provozovatelem prodejny v Plané na křižovatce ulic Wolkerova a Fučíkova, v prodejně má smíšené zboží, prodává zde potraviny, nápoje, včetně alkoholických, a tabákové výrobky a také nějaké textilní zboží. V prodejně prodává celý sortiment tabákových výrobků, včetně doutníků a cigarilos. V prodejně prodává on a jeho přítelkyně. Do prodejny chodí nakupovat osoby mladší 18 let, ale tabák a alkohol jim neprodává, pokud se mu nezdá věk kupujícího, vyžádá si občanský průkaz nebo pas. (...) V obchodě jsou nainstalovány nápisy, že je prodej alkoholu a tabákových výrobků osobám do 18 let zakázán. (...) Obviněný ve svém návrhu na zastavení řízení uvádí, že z provedených důkazů vyplývá, že mladistvý O. kritického dne skutečně navštívil prodejnu, ve které on obsluhuje. V prodejně byli sami dva a žádná třetí osoba již přítomna nebyla. On sám si nevzpomíná, jaký druh zboží mu prodával, domnívá se, že to rozhodně nebyly doutníky. Správní orgán vyhodnotil všechny shromážděné důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu. Má za prokázané, že se skutek nepochybně stal, tedy že obviněný jako fyzická osoba podnikající osobně prodal 10 doutníků osobě mladší 18 let. Svědčí o tom svědecká výpověď mladistvého O. podpořená svědeckou výpovědí mladistvého K. Námitky obviněného, že mladistvý K. při své výpovědi jistě nechce znevěrohodnit svého kamaráda, nejsou opodstatněné. Oba mladiství vypovídali před správním orgánem, byli poučeni o svých právech a povinnostech a v žádných podkladech, které jsou součástí spisu správního orgánu (...) není uvedeno, že by výpovědi byly nevěrohodné nebo dokonce pochybné.“.

Žalovaný správní orgán pak v napadeném rozhodnutí k témuž konstatoval: „(...) Do protokolu o ústním jednání, které proběhlo dne 17. 12. 2012, podezřelý kromě jiného uvedl, že žádné doutníky osobě mladší 18 let neprodal, v uvedené prodejně ale prodává celý sortiment tabákových výrobků, včetně doutníků. Tabák a alkohol osobám mladším 18 let neprodává, pokud si není jistý věkem, vyžaduje občanský průkaz nebo pas. Svědek, mladistvý M.O., kterému měly být doutníky prodány, do protokolu sdělil, že dne 22. 8. 2012 v prodejně skutečně byl a zakoupil krabici s 10 kusy doutníků, za kterou zaplatil přibližně 70 Kč. Při nákupu se ho prodávající T.D.N., kterého při výpovědi identifikoval, na věk neptal, ani ho nemusel nijak prokazovat. Dne 6. 2. 2013 byl vyslechnut svědek J.K., který měl být v uvedenou dobu nákupu tabákových výrobků se svědkem M.O., když na něj čekal venku před prodejnou.

Svědka mimo jiné uvedl, že po návratu z prodejny mu M.O. ukázal doutníky, které si koupil a jeden si také zapálil. (...) Odvolací orgán se po posouzení všech podkladů shromážděných prvoinstančními orgány ztotožňuje s názory uvedenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí a souhlasí s tím, že provozovatel prodejny se smíšeným zbožím v Plané na rohu ulic Wolkerova a Fučíkova (Wolkerova 435) T.D.N. (...) se dopustil správního deliktu podle ust. § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb., tím, že prodal tabákové výrobky osobě mladší 18 let. Spáchání uvedeného správního deliktu považuje za dostatečně prokázané. Odvolací orgán souhlasí i se stanovenou výší sankce (nejnižší možná), kterou byl zohledněn rozsah a závažnost porušení zákona č. 379/2005 Sb., a že se jedná o prvé prokázané porušení zákona.“.

Soud je toho názoru, že z odůvodnění správních rozhodnutí rozhodně nevyplývá, že by bylo postaveno na jisto, že se žalobce dopustil správního deliktu, za jehož spáchání byl sankcionován. I když byl prvoinstanční správní orgán o poznání důkladnější ve snaze zdůvodnit, proč tak usoudil, ani jemu, natož pak žalovanému, se nepodařilo učinit tak způsobem, který by nebylo možné zpochybnit.

Stran samé podstaty věci stály tu primárně proti sobě výpovědi (tvrzení) žalobce a svědka M.O. Žalobce tvrdil, že mladistvému O. tabákové výrobky neprodal, zatímco ten vypovídal, že ony výrobky zakoupil právě u žalobce (resp., že mu je žalobce prodal). Z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že tuto patovou situaci zvrátila v žalobcův neprospěch výpověď dalšího svědka, J.K.

Prvoinstanční správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí zachytil K. výpověď učiněnou do protokolu o výpovědi svědka ze dne 6. 2. 2013, čj. 2890/2012-KPP-10, věrně, avšak učinil z ní, dle názoru soudu, nesprávný závěr. J.K., který v žalobcově prodejně v inkriminované chvíli nebyl (o čemž není sporu) a čekal na M.O. venku, vypověděl mj. následující: „*Po cestě směrem na hřiště si M.O. zapálil doutník, který kouřil. Rovněž mi také ukázal doutníky, které koupil.*“

Z takto formulované výpovědi však lze s jistotou dovodit pouze to, že M.O. měl u sebe tabákové výrobky (doutníky), nikoliv ovšem to, že je zakoupil v žalobcově prodejně, protože takto adresně to svědek K. nepotvrdil. Prvoinstanční správní orgán tak za situace, kdy měl k dispozici dvě diametrálně odlišná tvrzení (tj. žalobcovo a M. O.), rozhodl o žalobcově vině pouze za přispění nejasného (co do určení osoby pachatele) tvrzení svědka J.K. Žalovaný tento názor aproboval. V takové situaci ale není možné mít žalobcovo deliktní jednání za nezpochybnitelně prokázané a nelze než přisvědčit důvodnosti této žalobcovy námitky.

Důvodná byla i námitka týkající se odůvodnění neprovedení důkazu – výsledku žalobcem navržených svědků. Prvoinstanční správní orgán k tomu uvedl pouze to, že „*(...) správní orgán nepřistoupil na výsledky navrhovaných svědků, protože před správním orgánem Městský úřad Tachov byl zcela spolehlivě a najisto zjištěn skutkový stav. (...) Sám obviněný ve své výpovědi uvedl, že byli spolu s nakupujícím O. dne 22.08.2012 v prodejně sami.*“. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí přisvědčil závěrům městského úřadu a konstatoval: „*(...) Dne 3. 6. 2013 proběhlo ústní jednání, kterého se za obviněného účastnil jeho právní zástupce Mgr. Aleš Hájovský, který se seznámil se spisem a předložil návrh na*

výslech dvou dalších svědků, kteří měli být v době údajného prodeje v objektu prodejny v Plané. Tito svědci měli potvrdit, že obviněný neprodal výše jmenovanému mladistvému tabákové výrobky – krabici doutníků. Správní orgán (...) následně informoval právního zástupce obviněného, že výsledky těchto navrhovaných svědků nepřipouští, protože správním orgánem (...) byl již zcela spolehlivě zjištěn skutkový stav a obviněný ve své výpovědi uvedl, že byli spolu s nakupujícím mladistvým dne 22. 8. 2012 v 16.00 hod. v prodejně sami a žádná další osoba nebyla přítomna. K tomuto odvolací orgán uvádí, že se ztotožňuje s názorem prvoinstančního orgánu - vyslechnutí nově navrhovaných svědků by nepřineslo do řízení žádné nové skutečnosti, odvolací orgán považuje jejich případné vyslechnutí za účelové. Tyto úkony, stejně jako znovuvyslechnutí stávajících svědků, by nedůvodně prodlužovaly správní řízení. Bylo tedy správné, že prvoinstanční orgán neprováděl další dokazování a učinil závěr, že odvolatel se uvedeného správního deliktu dopustil.“.

Z takto kusého odůvodnění neprovedení důkazu lze dovodit pouze to, že správní orgány byly k takovému postupu vedeny názorem, že navržení svědci by nemohli do věci vnést jasno, neboť „na místě činu“, tedy v prodejně, byli v rozhodném okamžiku pouze žalobce a mladistvý M.O. Takový důvod by však bylo možné akceptovat pouze za situace, kdy by z ostatních důkazů jednoznačně vyplývala žalobcova vina. Tak tomu ovšem, jak je uvedeno výše, nebylo. Nadto, nelze přehlédnout, že svědeckou výpověď J.K., který v prodejně rovněž nebyl, správní orgány použily v žalobcův neprospěch. Správní orgány tím ovšem porušily jednu ze základních zásad správního řízení, totiž postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Stran poslední vznesené námitky, porušení § 68 odst. 3 správního řádu, soud především konstatuje její obecnost. Soud se, na rozdíl od žalobce, nedomnívá, že by správní orgány nevyjevily dostatečně určité úvahy, kterými se řídily při hodnocení podkladů rozhodnutí a při výkladu právních předpisů. Napadená rozhodnutí tak netrpěla nepřezkoumatelností (z tohoto pohledu byl žalobní bod nedůvodný), ale postup a rozhodnutí správních orgánů byly učiněny v rozporu se zásadami správního řízení.

Z výše uvedených důvodů **soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[V] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **16.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč, zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d)

a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, žaloba a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku **2.142,- Kč** odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. října 2014

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D.,v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

